

Леся Воронина

ПРИГОДИ
ГОЛУБОГО
ПАПУГІ

*Малюнки
Катерини ШТАНКО*

Пригоди голубого папуги

Папугу звали Антось. Жив він у старенької пані Магди на останньому поверсі найвищого в місті будинку. Антося бабусі привіз із Африки онук-моряк. Він завжди привозив щось цікаве зі своїх мандрів. Були в квартирі величезні рожеві мушлі з Червоного моря, був японський пузатий божок, який хитав головою, коли до нього торкнутися, був справжній бумеранг із Австралії. І всі ті речі бабуся дуже любила і навіть час від часу розмовляла з ними. Таке трапляється із самотніми людьми, коли їм буває сумно.

Сусідські діти, які забігали в гості до пані Магди, завжди просили дати їм кинути бумеранга, але вона не дозволяла:

— А ну, як він не повернеться?

Коли ж у квартирі з'явився голубий папуга, пані Магда, здавалося, забула про все на світі. Годинами простоювала біля клітки, роздивляючись, як пір'їнки, яскраво-сині на крилах, змінюються на ніжно-блакитні й ледь голубі на шиї та невеличкій голівці чудової пташки.

Бабуся вирішила будь-що навчити папугу людської мови. І хоча її переконували, що говорять лише білі папуги какаду, вона з ранку до вечора розмовляла зі своїм Антосем.

І одного ранку папуга таки озвався.

Пані Магда саме підмітала кімнату, коли несподівано почула:

— І нащо воно тобі здалося?

— Що? — розгублено спитала бабуся, не вірячи своїм вухам.

— Та ото прибирати з ранку до ночі. Краще б дала мені зернят.

Хлюсь та інші

Розділ перший *Чоловічок зі склянки*

Усе почалося дуже просто. Того дня надворі стояла неймовірна спека і пити мені хотілося страшенно. Нарешті трапився автомат, де була склянка, я кинула монету в шпаринку — й припала до води.

Ні! Я тільки зібралася відпити зі склянки, але так і застигла з розтуленим ротом. Зі склянки на мене дивилося двоє пильних зелених очей. Потім, трохи отямившись, я розгледіла й усього чоловічка: зеленкуватий, опецькуватий, а головне — страшенно кумедний. Він аж трусився від реготу, і я ледве розчула, як він пробурлькав якимось мокрим голосом:

— Мерщій неси мене додому, а то я лусну зі сміху. Дуже лоско-чуть газові бульбашки!

Я прожогом кинулася до свого дому. Якась тітонька люто закричала мені унавздогін:

— Хуліганка! Злодюга! Поверни шклянку!

Та я вже підбігла до нашого під'їзду. Злетіла на п'ятий поверх, відімкнула двері й забігла до кімнати. Чоловічок усе ще реготав, але видно було, що ці газовані веселощі йому обридли. Він показав маленькою, майже прозорою ручкою на акваріум, і я швидко випустила його у воду. Він враз споважнів. Став якимось сумним і тихо сказав:

— Таки добрався. Мене звать Хлюсь.

— А мене Мар'яна, — розгублено відповіла я і замовкла, бо не знала, що казати далі.

Машинця Чорного озера

Того ранку ми з татом поїхали на пташиний базар купувати рибок. Я весь час боялася, що рибок там не буде, а продаватимуть самих пташок. Та виявилось, що на базарі повно усяких звірів. Якась гладка тітонька тримала в руках кошика з малесенькими цуциками й голосно примовляла:

— Справжні японські кишенькові собаки! Найкращий друг у сучасній квартирі! Жити може в рукавичці! Гавкає дуже тихо. Сусіди не сваритимуться. І харчів мало їсть. Купуйте! Кишеньковий друг людини — економно й модно!

Я все стояла та роздивлялася отих економних цуциків, але тато потяг мене далі. І раптом ми обоє спинились мов укопані. Навпроти нас за прилавком стояв носатий дядько в засмальцьованому піджаку, а перед ним у великій банці сиділи... дві білі жаби. Так, справді, жаби були зовсім білі, з рожевими очима, а в усьому іншому — точнісінько такі, як їхні зелені родички.

Дядько вдоволено всміхнувся, підніс брудного пальця і сказав:

— О! Досягнення сучасної науки! Купуйте! Недорого віддам — за сто гривень!

Тато стояв з розкритим ротом. Я й сама відчула, що від подиву роззявила рота. Але тут тато стріпнув головою й дуже ввічливо спитав у дядька:

— А навіщо нам біла жаба?

— Та ви що? Радість дитині яка! Скрізь жаби зелені, а в неї біла буде! Не сумнівайтесь! Купуйте!

І тато якось розгублено простяг дядькові гроші.